

Forsøgsrapport på **VISUEL VILDSKAB**

Hovedspørgsmål:

Hvordan skabes en live-projekteret virkelighed ovenpå den scenografiske virkelighed & hvilke stilarter skal indgå i den stilistiske kakafoni i en evt. fremtidig forestilling Slut Starut?

Forsøget blev igangsat af performer Tea Rønne og afvikledes i samarbejde med scenograf Sissel Romme Christensen og musiker Thomas Dinesen. Forsøget forløb over en uge i uge 2 2017.03.21.

Processen:

Forsøget tog afsæt i et ønske om at udvikle og afprøve stilarter i en evt. kommende børneforestilling. Forud for forsøget var der skrevet en synopsis på forestillingen med tema, karakterer, dramaturgisk forløb med forslag til scener og stilart. Selve forsøget fungerede som en devised theater proces, hvor vi via improvisationer undersøgte visuelt og auditivt udtryk for hovedkarakterer, enkelte scener og den scenografiske ramme for en fremtidig forestilling. Ønsket var friheden til at finde en visuel vildskab/et stilistisk udtryk, for så bedre at kunne definere hvilke samarbejdspartnere der skal tilknyttes det fremtidige projekt.

Forsøget startede med samtaler og collagearbejde mellem scenograf og performer. Der blev afprøvet idéer til digitale projektioner af hoveder på dukkekarakterer og en grundskitse på en visuel ramme for de kommende improvisationer. En uventet digital idé opstod, som vi kørte videre med i forsøgs ugen.

Under selve forsøgs ugen fandt vi hurtigt ud af at vi måtte planlægge den efterfølgende dags arbejde, ud fra hvad vi havde fundet ud af/frem til igennem improvisationerne den pågældende dag. Det gav os den nødvendige frihed til at gå med de nye idéer/udtryk der opstod undervejs i forsøget.

Der blev jævnligt holdt samtaler vedr. visuelle og auditive virkemidler i forhold til tematik. Et af de grundspørgsmål vi fandt i arbejdet med at finde en specifik stilistisk kakofoni var, hvordan hovedpersonens indre virkelighed kunne overtage og visuelt/auditiv sprænge den givne scenografiske ramme. Det blev bl.a til en naturalistisk lydside i et abstrakt univers. Det blev til digitale farverige åbninger af en sort/hvid scenografiske ramme.

De fleste improvisationer blev optaget på video eller taget billeder af, så vi alle kunne få en fornemmelse af det samlede udtryk og idegenerere ud fra det oplevede og optagede.

Konklusion: Fordi der ikke skulle arbejdes frem mod et endeligt resultat i form af en forestilling, fandt vi en frihed til at udvikle og afprøve idéer, der endte med at bryde med den oprindelige synopsis/idé. Der blev fundet nogle stilistiske greb i forhold til at skelne mellem ydre og indre virkelighed, som vi vil bygge videre på og skrive ud fra i en kommende ansøgning til Statens Kunstfond.